

Mor Isabel-Clara Simó, l'autora compromesa amb la llengua i els Països Catalans

written by Redacció Unilateral | 14 de gener de 2020

Isabel-Clara Simó, Alcoi (1943) es llicencia en Filosofia a la Universitat de València i es dedica a l'ensenyament primer a Figueres i posteriorment a Barcelona. Des del 1972 fins al 1983 dirigeix el setmanari *Canigó*, que representava una opció informativa pels catalanistes independentistes sobre temes polítics i culturals. De catedràtica d'institut passa a exercir durant quatre anys a la Facultat de Traducció i Interpretació de la Universitat Pompeu Fabra, i es doctora en Filologia Romànica.

Membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, ocupa el càrrec de vicepresidenta al Principat durant el període 1985-1988. El 1996 és nomenada delegada del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, en l'etapa que aquest organisme va passar a formar part de la Institució de les Lletres Catalanes, càrrec que exerceix fins al 1998. El 1999 la Generalitat de Catalunya li atorga la Creu de Sant Jordi.

Al llarg de quatre dècades publica amb regularitat una cinquantena llarga de títols, principalment de narrativa però també de poesia, teatre, assaig, guions radiofònics i televisius, prosa memorialística i traducció; a més dels articles publicats en premsa.

El 1978 inicia la seva trajectòria literària amb la concessió del Premi Víctor Català, amb el recull *És quan miro que hi veig clar* (1979). Publica *Alcoi-Nova York* (1985), *Històries perverses* (1992), guardonat amb el premi Crítica Serra d'Or, en el qual l'autora fa patent la preocupació per la violència

inútil, tema que té continuació a *Perfils cruels* (1995). *Dones* (1997) és objecte, l'any 2000, d'una versió cinematogràfica. Després de l'èxit de *Dones*, elabora una caricatura mordaç de l'univers masculí a *Estimats homes*, que segueix el 2010 amb el recull de narrativa *Homes*. El 2004 publica *Angelets*, amb el qual analitza el cantó fosc de la infantesa.

La seva novel·lística recrea personatges complexos que mantenen relacions conflictives. Destaquen *Júlia* (1983), basada en els fets històrics de la Revolució del «Petroli» a l'Alcoi de finals del segle XIX; la novel·la psicològica *T'estimo Marta* (1986); *Els ulls de Clídice* (1990), on explica la relació de tres persones en un cercle tancat; *La veïna* (1990), on presenta un antiheroi que es veu obligat a investigar un assassinat del qual és inculpat; *La Nati* (1991), un relat amb rerefons de crítica social; *La salvatge* (1993), elegia de Dolores Mendoza guardonada amb el Premi Sant Jordi, traduïda a nombrosos idiomes i amb reedicions constants; *El Mossèn* (1994), biografia novel·lada de Jacint Verdaguer; *La innocent* (1995), Premi València de Literatura; *El professor de música* (1998), guardonada amb el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians; *El gust amarg de la cervesa* (1999); *T'imagines la vida sense ell?* (2000), on refà la història d'un crim perfecte, com a venjança de trenta anys d'agressions psicològiques; *Hum... Rita! L'home que ensumava dones* (2001), Premi Octubre-Andròmina de narrativa; *Amor meva* (2010), Premi Joanot Martorell o *Els invisibles* (2013), entre altres.

També cal destacar les novel·les publicades en col·leccions per a joves: *Raquel* (1992) amb prop de trenta reedicions; *Joel* (1996); *De nom, Emili* (1998); *Dora diu que no* (2006); *Els ulls de l'assassí* (2006); *El meu germà Pol* (2008); *Llir entre cards* (2014), i *Tzoè* (2015), entre altres. Ha elaborat guions per a ràdio i televisió, com ara *El braçalet* (1988) per a Catalunya Ràdio i la telesèrie *La granja* (1989-1990) de TV3, juntament amb altres guionistes. Fa diverses incursions en teatre, amb les obres *Còmplices*, representada per Pep Cortès a Granollers

el 2003 i *La visita*, amb la qual rep el Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi.

A més de la reeixida carrera com a narradora cal destacar també la tasca periodística a la columna diària "De Fil de Vint", del diari *Avui*. També va col·laborar a *Serra d'Or*, *El Temps* i *El País*. És autora, entre altres, dels Assajos *sobre el nacionalisme* (2000), on dialoga sobre la identitat catalana en l'actualitat; *Si em necessites, xiula* (2005), un sentit homenatge a Montserrat Roig; *Adéu, Boadella* (2008), on polemítza amb el conegut dramaturg català i *Cartes d'independència a la vora d'una tassa de te* (2011), juntament amb l'escriptora Patricia Gabancho.

Candidata a diputada al Parlament de Catalunya per l'opció independentista Solidaritat Catalana per la Independència, l'any 2012 per la circumscripció de Barcelona, ferma representant de l'independentisme unilateral i lluitadora per a l'alliberament de la Nació Catalana.

El 2013 és nomenada filla predilecta i reconeguda amb la medalla d'Or d'Alcoi, i també rep el Premi Jaume Fuster. El 2016 és nomenada degana de la Institució de les Lletres Catalanes, càrrec pel qual ocupava la presidència de la Junta de Govern, òrgan superior de la ILC, i la Vicepresidència del Consell Assessor. El 2017 la seva trajectòria és reconeguda amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Mor el 2020, a 76 anys víctima d'una llarga malaltia.